

bestjæftiger og foreligger Thinget, nemlig den finantsielle Bevillingsmyndighed. Naar jeg altsaa for et Dieblit antog, at selve Indskrænkingsloven endnu bestod fuldstændigt, saa vilde vi af § 19 i Fællesforfatningen see — thi huft paa, at Fællesforfatningen hedder „Grundlov for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender“ og at vi ikke have nogen anden Forfatning for hvad der ikke er særligt, den er ikke indskrænket til nogen Art særlige Anliggender, og ikke indskrænket til Kongeriget Danmark, men det er udtrykkelig Danmark-Slesvigs Grundlov for deres Fællesanliggender — at Fællesanliggender ere alle Anliggender, som ikke udtrykkelig ere bestemte at skulle være særlige for Landsdelene. Nu siger igjen Indskrænkingslovens § 2, hvilke Anliggender der skulle være særlige, og hvis altsaa denne § 19 bestaaer i sin fulde Udstrækning, og hvis man kan tænke sig Muligheden af, at der er Fællesanliggender, saa ere alle de Anliggender, som § 2 omfatter, særlige, og kunne ikke mere gjøres til Gjenstand for noget Fællesanliggende. Dertil hører blandt Andet „hvilkensohmest ny Skat for Kongeriget alene“ — her staaer ikke „for Kongeriget særligt“, og man kan ikke hænge sig i dette Udtryk „særligt“, som om det skulde have nogen Betydning, naar man ikke ligeoverfor satte Ordet „fælles“ — og nu troer jeg ikke nogen kan sige, at nogensohmest ny Skat, der nu bliver paalagt, ikke vil blive baaren af Kongeriget alene; ingen ny Skat kan altsaa efter Forfatningsloven, som den nu bestaaer, paalægges uden gennem Rigsdagens Medvirkning. Det næste Punkt, som ligesaa lidt nu kan afgjøres ved Rigsraadets Mellemkomst, er „enhver Gjæld, som i Fremtiden maatte stiftes for Kongerigets særlige Vedkommende“ — det er ikke dette „særlige“, men „Kongeriget særligt vedkommende“ der skal betones —; thi jeg troer ikke, at Noget vil antage, at noget Laan nu kan stiftes uden at vedkomme Kongeriget alene, og ethvert Laan altsaa, som stiftes, uden at den Bevillingsmyndighed, som sidder her, har deeltaget deri, er, efter den strengeste Fortolkning af de bestaaende Forhold, ikke lovligt gyldigt, og vi maatte under enhver Omstændighed kunne sætte saadanne Bestemmelser ind i Finants-

loven, at dette blev klart. Men jeg for mit Vedkommende bliver ikke staaende herved. Jeg siger, at Fællesanliggender ikke kunne være tilføede, hvor der intet Fællesskab er, og hvor Fællesanliggenderne ere definerede, endogsaa i visse Forholdstal, hvorefter den ene Deel af Fællesskabet skal udrede noget Bist ligcoverfor den Anden, og hvor disse Forholdstal ikke ere satte tilføede, eller have kunnet sættes tilføede, og skal da kunne benyttes; eller der er intet Fællesskab, men saa have ogsaa Fællesanliggenderne ophørt at være til. Man har i denne Retning forsøgt at erholde, hvad man troede kunde være en lovlig berettiget Afgjørelse af dette Spørgsmaal, men Forsøget er blevet viist tilbage af de repræsentative Forsamlinger, som man henvendte sig til, deels med det Spørgsmaal, om man kunde kalde de fælles Anliggender for „hidtilværende“ Fællesanliggender“, og deels med det Spørgsmaal, om man kunde lade Forholdstallet udgaae, saaledes at Fællesanliggenderne ingen Definition havde i Forholdstallet. Om begge disse to Ting har man spurgt, men man har ikke faaet noget indvilligende Svar derpaa, og just derved er det afgjort, at ingen af de bevilgende Myndigheder, eller af dem, som troe at repræsentere Landet, har anerkjendt, at der er andre Fællesanliggender end de, som forudsætte Fællesskab, og at der er Fællesanliggender, som kunne blive ved at være fælles, uden at dette Fællesskab bliver ved. Der er altsaa ingen Fællesanliggender mere; fra Freds slutningen af hørte de op at være, og jeg er overbevist om, at Slesvig, naar man derom spurgte den Myndighed, der tiltager sig Ret til at træde op paa Slesvigs Vegne, vilde nægte at være i noget finantsielt Fællesskab med Kongeriget. Forudsætningen i Rundgjørelsen af 28de Januar 1852, som skal fyldestgøres ved denne Grundlov af 18de November, de fælles Anliggender, gives ikke mere, og følgerlig maae de være til for den Ene eller den Anden alene, og denne Ene eller Anden alene, som kommer til at træde ind og bære Byrden af alle Udgifterne, er Kongeriget. Nu finde vi ogsaa i Indskrænkingslovens § 4, at det Dieblit er forudsæet, hvor et saadant Tilfælde kunde indtræde.